

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/12/2023
Identifikačné číslo spisu:	7220210623
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7220210623.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčikovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobkyne MUDr. N. nar. X.X.XXXX, V., zastúpenej advokátkou JUDr. Gabrielou Jablonskou, Letná 47, Košice, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Ergomed Poliklinika, s.r.o., Moldavská cesta 21/A, Košice, IČO: 36 751 103, zastúpenej Suchý & Partners, s.r.o., Horná 13, Banská Bystrica, IČO: 52 826 791, o určenie, že žalobkyňa je spoločníkom spoločnosti žalovaného, vedenom pôvodne na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 33Cb/117/2020, aktuálne na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-33Cb/117/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/111/2022-284 zo dňa 19.10.2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný m á voči žalobkyni n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 33Cb/117/2020-2016 zo dňa 8.2.2022 rozhodol v prvom výroku tak, že žalobu zamietol. Druhým výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd určil, že je spoločníčkou spoločnosti žalovaného s vkladom vo výške 6 654 eur, nakoľko neexistoval exekučný titul, na základe ktorého bola zbavená účasti v spoločnosti. Naliehavosť právneho záujmu na podaní žaloby žalobkyňa videla v tom, že zmenu svojho postavenia nevie dosiahnuť iným spôsobom.

Dňa 17.2.2021 podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým navrhla, aby súd nariadil žalovanému (ďalej aj „Ergomed Poliklinika s.r.o.“) strpieť, aby žalobkyňa vykonávala

práva jediného spoločníka, ďalej strpieť, aby žalobkyňa vykonávala činnosti lekára na ambulancii pracovného lekárstva pri posudzovaní, hlásení a liečbe chorôb z povolania, a to za odmenu, aby zakázal žalovanému nakladať s hnutelným aj nehnuteľným majetkom spoločnosti, najmä ho scudziť, darovať, prenajať, zapožičať a zaťažiť záložným právom bez súhlasu žalobkyne, a to všetko až do doby právoplatného ukončenia predmetného konania; tento návrh súd zamietol.

3. Zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že žalobkyňa bola spoločníčkou žalovaného od 13.3.2007 do 10.7.2017. Rozhodnutím Okresného súdu Košice I sp. zn. 9Cb/40/2011 zo dňa 22.5.2014 (potvrdeným rozhodnutím odvolacieho súdu) bola žalovaná zaviazaná na zaplatenie sumy 208 936,32 eur s príslušenstvom titulom nezaplatenia odplaty za pohľadávku postúpenú v prospech žalobcu INKASNÝ SERVIS a.s. Keďže v uvedenom konaní žalovaná (žalobkyňa v tomto spore) žalobcovi priznaný nárok neuhradila, v rámci výkonu uvedeného rozhodnutia bol vydaný exekučný príkaz na vykonanie exekúcie postihnutím obchodného podielu žalobkyne v spoločnosti žalovaného. Následne Okresný súd Košice I uznesením sp. zn. 20Er/137/2017 dňa 7.9.2020 rozhodol o zastavení exekučného konania z dôvodu, že exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú.

Účasť žalobkyne v obchodnej spoločnosti Ergomed Poliklinika s.r.o. však zanikla dňa 10.7.2017 na základe uvedenej exekúcie a taktiež zanikol obchodný podiel žalobkyne, čo vyplýva z uznesenia Okresného súdu Košice I sp. zn. 31Exre/407/2017 zo dňa 29.6.2017. Na základe uvedeného uznesenia príslušný obchodný register vymazal žalobkyňu ako spoločníčku žalovaného a jej obchodný podiel sa stal voľným. Ergomed Poliklinika s.r.o. následne voľný obchodný podiel previedla na ďalšiu osobu.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že jediným spoločníkom žalovaného je od 15.5.2021 obchodná spoločnosť yew j. s. a. Ďalej konštatoval, že uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 20Er/137/2017 zo dňa 7.9.2020, bola zastavená exekúcia na obchodný podiel žalobkyne v obchodnej spoločnosti žalovaného, avšak o zastavení exekúcie bolo rozhodnuté v čase, keď už bol obchodný podiel žalobkyne zexekvovaný a prevedený na obchodnú spoločnosť RS INVESTMENT MANAGEMENT LTD a následne na Opop Real, s. r. o., pričom exekučné konanie bolo právoplatne zastavené dňa 10.10.2020. Účasť žalobkyne v obchodnej spoločnosti by bolo možné obnoviť iba v prípade, že by exekúcia bola zastavená v čase predchádzajúcom tomuto momentu.

5. Súd prvej inštancie s poukazom na § 148 ods. 3 a 4 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ObZ“) uzavrel, že účasť žalobkyne v spoločnosti žalovaného nie je možné obnoviť z dôvodu, že jej obchodný podiel bol prevedený na tretiu osobu skôr, než bola exekúcia zastavená. Z tohto dôvodu tvrdenia žalobkyne o tom, že je spoločníčkou žalovaného a je oprávnená ako spoločníka žalovaného podať návrh na určenie, že je spoločníčkou žalovaného, nemohli obstáť.

Tiež uviedol, že práve žalobkyňa si nespĺnila povinnosť zaplatiť dohodnutú odplatu za postúpenie pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 26.6.2009, čo bolo príčinou exekúcie. Zároveň uviedol, že žalobkyňa má nárok na majetkové vyrovnanie so žalovaným (§ 148 ods. 4 ObZ), avšak doposiaľ takýto návrh proti žalovanému nebol podaný. Žalobkyňou tvrdené skutočnosti o mafiánskych praktikách a nekalých úkonoch osôb uvedených v žalobe, resp. v jej vyjadreniach a prednesoch, a taktiež nekalé konania uvedených obchodných spoločností, neboli podľa súdu prvej inštancie preukázané.

6. O odvolaní žalobkyne rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Cob/111/2022-284 zo dňa 19.10.2022, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, konštatujúc správnosť jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že

žalobkyňa pred súdom prvej inštancie aj v odvolacom konaní argumentovala tým, že ako dôkazný prostriedok o svojich tvrdeniach predložila novinové články z denníka SME zo XX.X.XXXX a z Hospodárskych novín zo X.XX.XXXX, v ktorých novinár N. objasňoval účelové konania N. v spore s U.. Žalobkyňa uviedla, že tieto informácie v denníkoch sú informácie získané z verejne dostupných zdrojov, preto musia byť známe aj súdu pri rozhodovaní. Odvolací súd k týmto tvrdeniam žalobkyne uviedol,

že zdroje z médií - z článkov novín, sú informáciami pre širokú čitateľskú verejnosť o zisteniach novinárov pri výkone svojho povolania, nie sú však podľa ustanovenia § 205 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) záväzné pre rozhodovanie súdov. Tieto články môžu byť podnetom pre ďalšie dokazovanie, nemožno ich však považovať za informácie, ktoré bez ďalšieho dokazovania prevezme súd ako skutkový základ pre svoje rozhodnutie. Ak žalobkyňa čerpala z týchto novinových článkov, resp. z komunikácie s novinárom, v rámci preukázania pravdivosti tejto komunikácie a novinových článkov, mala označiť alebo predložiť dôkazy, ktoré

by súd v rámci dokazovania vykonal, a ktoré by preukázali tvrdenia žalobkyne.

Žalobkyňa má podľa § 150 CSP povinnosť tvrdenia (dôkaznú povinnosť strany sporu), ktorú však nesplnila, pretože o svojich tvrdeniach okrem uvedených novinových článkov nepredložila, ani na ich podporu neoznačila žiadne dôkazy.

8. K ďalšej námietke žalobkyňa tvrdila, že sa domáhala v tomto konaní určenia, že je naďalej spoločníčkou žalovaného z toho dôvodu, že „všetkým zápisom v obchodnom registri predchádzali neplatné právne úkony, ktorými sa nikto v konaní nezaoberal, pričom týmto neplatným právnym úkonom by mala byť exekúcia, alebo podanie návrhu na začatie konania a to z toho dôvodu, že celý tento návrh bol neurčitý, nejasný, nezrozumiteľný

a následne prevedený obchodný podiel ako voľný obchodný podiel takisto bol úkon nejasný, neurčitý, nezrozumiteľný“. Odvolací súd uviedol, že s poukazom na § 34 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“), právnym úkonom nie je exekúcia ani podanie návrhu na začatie exekúcie; exekučné konanie

je samostatným súdnym konaním, v ktorom sa vykonáva exekučný titul a celé exekučné konanie sa riadi zákonom č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).

9. Konštatoval, že súd prvej inštancie na posúdenie toho, či sa žalobkyňa môže opäť stať spoločníčkou žalovaného po tom, čo bolo zastavené exekučné konanie, v ktorom

bol obchodný podiel žalobkyne u žalovaného zexekvovaný, správne aplikoval § 148

ods. 3 ObZ. Zdôraznil, že podľa tohto ustanovenia, ak obchodná spoločnosť, ktorej obchodný podiel je predmetom exekúcie, nie je spoločnosťou jednoosobovou

(tak ako je to u žalovaného) a súčasne spoločenská zmluva vôbec nepripúšťa prevod obchodného podielu, alebo ho pripúšťa iba so súhlasom valného zhromaždenia,

má doručenie exekučného príkazu obchodnej spoločnosti rovnaké účinky, ako zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti súdom. Preto obchodný podiel spoločníka v postavení povinného prechádza na spoločnosť a predmetom exekúcie sa stáva nárok na vyrovnací podiel spoločníka v zmysle § 150 ObZ, ktorého účasť v spoločnosti zanikla okamihom doručenia exekučného príkazu na obchodný podiel spoločníka samotnej obchodnej spoločnosti. V prejednávanom spore bol exekučný príkaz o začatí exekúcie postihnutím obchodného podielu žalobkyne u žalovaného doručený obchodnej spoločnosti 8.4.2017,

a týmto dňom zanikla účasť žalobkyne v obchodnej spoločnosti žalovaného.

Zexekvovaný obchodný podiel žalobkyne bol prevedený na inú osobu - obchodnú spoločnosť RS INVESTMENT MANAGEMENT LTD dňa 5.8.2017 a neskôr na Opop Real s.r.o., dňa 3.10.2018. Až následne uznesením Okresného súdu Košice I

sp. zn. 20Er/137/2017 zo dňa 7.10.2020, právoplatným dňa 10.10.2020, bolo exekučné konanie zastavené. Podľa odvolacieho súdu po tomto zastavení exekúcie, ktoré nastalo

až potom, ako zexekvovaný obchodný podiel žalobkyne v obchodnej spoločnosti

bol prevedený na ďalšie obchodné spoločnosti, nie je možné obnoviť účasť žalobkyne

ako spoločníčky žalovaného. Toto by bolo možné iba v čase, ak by obchodná spoločnosť nepreviedla

obchodný podiel na iného spoločníka, alebo na tretiu osobu, tu s poukazom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/4/2011.

10. Odvolací súd vyslovil, že žalobkyňa nie je spoločníčkou žalovaného a jej účasť v spoločnosti nie je možné obnoviť podľa § 148 ods. 4 ObZ, pretože jej obchodný podiel bol podľa § 113 ods. 5 ObZ prevezený na tretiu osobu, a to dňa 5.8.2017, teda skôr než bola exekúcia právoplatne zastavená dňa 10.10.2020. Za takejto situácie má žalobkyňa nárok na majetkové vyrovnanie so žalovaným podľa § 148 ods. 4 ObZ, nie však na navrátenie do pôvodného stavu pred zastavením exekúcie, pretože podľa § 61 Exekučného poriadku navrátenie do pôvodného stavu v exekúcii je vylúčené. Zároveň uviedol, že žalobkyňa bola v predmetnom exekučnom konaní povinnou, teda mala možnosť podávať návrhy a opravné prostriedky. Mala teda možnosť tvrdiť, že žalobca v danom konaní už nie je exekučne oprávneným pre vymáhanie pohľadávky, pretože ju dňa 21.8.2015, pred začatím exekúcie, postúpil na iného veriteľa. Žalobkyňa tvrdenia týkajúce sa exekúcie a oprávneného v exekúcii mohla ako účastník exekučného konania uplatniť iba v exekučnom konaní, teda týmto spôsobom (predmetnou žalobou) nemôže reparaovať exekučné konanie.

11. Záverom odvolací súd uviedol, že žalobkyňa v odvolaní namietala, že podľa zásad obchodného práva nepožíva právnu ochranu taký výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Žalobkyňa toto tvrdenie v odvolaní bližšie nešpecifikovala a neuviedla, akému výkonu práva by nemal súd v konaní poskytnúť ochranu.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. V dovolaní uviedla, že odvolací súd zaťažil konanie vadou, ktorá spočíva v nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Vadu podľa § 420 písm. f) CSP videla dovolateľka aj v skutočnosti, že odvolací súd nepreskúmal námietky žalobkyne, resp. sa nimi nezaoberal, majú za to, že správanie žalovaného sa hodnotí ako právny úkon absolútne neplatný, ak je nezrozumiteľný, neurčitý, nejasný, v rozpore so zákonom a priechiaci sa dobrým mravom.

14. V dovolaní uviedla, že jej nebolo umožnené dokončiť jej výsluch na pojednávaní dňa 8.2.2022 tak, aby predniesla súdu to, akým spôsobom dochádzalo k mafiánskym praktikám. Súd tu uviedol, že to nesúvisí s konaním, čím zabránil žalobkyňu, aby k veci uviedla svoje stanovisko a upresnila to, čo bolo v žalobe uvedené, čím zmaril vykonanie dôkazu súvisiaceho so skutkovými tvrdeniami žalobkyne. Zároveň namietala, že súdy nižšej inštancie sa nevysporiadali ani s listinou - Zmluvou o novácii záväzku a pristúpením k záväzku zo dňa 15.10.2015, čím došlo tiež k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tvrdila, že v tomto konaní zostali nevyhodnotené dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, pričom odvolací súd mal ustáliť, že súd prvej inštancie správne zistil všetky skutkové okolnosti, avšak podľa dovolateľky ani jeden z vyššie uvedených dôkazov nevyhodnotil, a teda vo veci bolo predčasne rozhodnuté. Dovolateľka mala za to, že takýmto postupom je rozhodnutie odvolacieho súdu zmätočné a nepreskúmateľné, lebo z jeho rozhodnutia nevyplýva, prečo nevyhodnocoval jej výpoveď a správanie sa žalovaného v celom kontexte konania až po prevod voľného obchodného podielu.

15. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania zároveň aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, vytýkajúc súdom nižšej inštancie nesprávne právne posúdenie veci. Mala za to, že v rozhodovacej praxi súdov nebola vyriešená otázka „nepripustnosti zvrátenia už vykonanej exekúcie, ak k zastaveniu exekúcie došlo pre správanie sa v rozpore so zákonom“.

16. Ďalej uviedla, že žalovaný ako aj súdy vyhodnocovali spor v nadväznosti na § 148 ods. 3 a 4 ObZ,

t.j. že nemožno zvrátiť už vykonanú exekúciu, ak exekúcia bola zastavená, avšak pred zastavením exekúcie bol obchodný podiel prevedený. S uvedeným právnym názorom sa dovolateľka nestotožňuje, majúca za to, že bez vykonania a vyhodnotenia dôkazov

v ich vzájomnej celistvosti, poukazujúc na vady podľa § 420 písm. f) CSP, tak rozhodnutie súdu nie je zrozumiteľné vo svojich tvrdeniach a súd nemohol vo veci zaujať správny právny názor na vec. Mala za to, že súd nesprávne postupoval, keď vyhodnocoval vec podľa ustanovenia § 148 ods. 3 a 4 ObZ a nevyhodnocoval ju podľa ustanovení

Občianskeho zákonníka o absolútnej neplatnosti právnych úkonov. Preto ak bol neplatný prevod tzv. voľného obchodného podielu na RS Investment LTD, potom je podľa dovolateľky neplatný aj prevod na RS Investment Management LTD, ako aj Opop real s.r.o. a následne aj na yew j.s.a.

17. K dovolaniu žalobkyne sa žalovaný písomne vyjadril tak, že v predmetnej právnej veci nie je dovolanie prípustné, resp. dovolanie je nedôvodné. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť, a priznať mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči nej v celom rozsahu.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

19. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Zo zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z § 420 alebo

§ 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

K námietke porušenia práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP

20. Dovolaťka prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f) CSP z dôvodu, že jej mal súd nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

K tvrdenej vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť podľa dovolateľky tým, že súdy nepreskúmali jej námietky, resp. sa nimi nezaoberali, že súdy nevykonali navrhovaný dôkaz a súd prvej inštancie neumožnil dokončiť výsluch žalobkyne, a pre nevyhodnotenie dôkazov a námietok žalobkyne je rozhodnutie odvolacieho súdu predčasné, zmätočné a nepreskúmateľné.

21. Vo vzťahu k tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho rozhodnutia dovolací súd uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepochybne patrí právo sporovej strany na preskúmateľné a dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Na to, aby odôvodnenie rozhodnutia spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti,

nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument sťažovateľa.

Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

22. Dovolací súd tu poukazuje na to, že z recentnej judikatúry ústavného súdu vo vzťahu k všeobecnému súdnictvu vyplýva, že jednou z garancií obsiahnutých v pojme práva na spravodlivý proces je aj celkom nepochybne právo sporovej strany na riadne odôvodnenie, nielen na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky

odvolateľa zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom. K naplneniu tohto dovolacieho dôvodu [§ 420 písm. f) CSP, pozn. dovolacieho súdu]

preto nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou

alebo nezrozumiteľnosťou či svojvoľnosťou. Striktné oddeľovanie procesného postupu súdu a rozhodnutia, ktorý je jeho sumárom a výsledkom, nie je ústavne udržateľným konceptom, pretože celý faktický proces súdu a naň nadväzujúci myšlienkový proces hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu

je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí

byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020).

23. Dovolací súd však k uvedeným námietkam konštatuje, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Skutočnosť, že žalobkyňa mala na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu nebolo odôvodnené podľa jej predstáv, nemôžu

byť základom pre záver o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia dovolacieho súdu (viď napr. I. ÚS 188/06).

24. Zároveň dovolací súd poukazuje na to, že pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci

a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozhodnutia, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto,

že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí. Z ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, upravujúceho náležitosti odôvodnenia rozhodnutí dovolacieho súdu, vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť

len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť

na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zmyslom je neopakovať vecne správne dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vo väzbe na § 393 ods. 2 veta prvá CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Vo veci prejednávanej odvolací súd poskytol aj odpovede

na základné námietky týkajúce sa ako vykonaného dokazovania vo vzťahu k snahe žalobkyne poukazovať na medializované výstupy, tak k právnomu posúdeniu, kedy líniu úvah súdu prvej inštancie potvrdil vlastnými úvahami.

25. K námietkam dovolateľky týkajúcim sa skutočností, že súdy nižšej inštancie sa nezaoberali jej námietkami, argumentami, čo malo za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia dovolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere

ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť

„stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

26. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je svojvoľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nemožno vnímať izolovane, pretože spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie tvorí jeden organický celok. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie, že účasť žalobkyne v obchodnej spoločnosti žalovaného nie je možné obnoviť v zmysle § 148 ods. 3, 4 Obchodného zákonníka z toho dôvodu, že jej obchodný podiel, ktorý podliehal exekúcii, bol podľa § 113 ods. 5 ObZ prevezený na tretiu osobu skôr, než bola exekúcia právoplatne zastavená, zároveň konštatoval, že žalobkyňa má nárok na majetkové vyrovnanie so žalovaným podľa § 148 ods. 4 ObZ.

27. Dovolací súd má za to, že odvolací súd sa vyjadril ku všetkým podstatným a pre posúdenie veci relevantným odvolacím námietkam, a nie je mu možné vytýkať, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sporových strán, resp. žalobkyne. Odvolací súd sa s odvolacími námietkami žalobkyne precízne zaoberal, tieto zhodnotil a aj dostatočne objasnil. Dovolací súd konštatuje, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnené alebo nepreskúmateľné. Pokiaľ dovolateľka označila napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné alebo zmätočné, a to preto, že súdy sa nestotožnili s jej argumentami a tvrdeniami, tak ide len o prejav jej nespokojnosti s výsledkom sporu, a nie o prípustné a dôvodné výhrady voči procesnému postupu súdov v prvoinštančnom a odvolacom konaní.

28. Dovolací súd ešte záverom k tejto námietke konštatuje, že dovolateľka v zásade opakovane vznášala všetky dôvody a námietky, ktoré už boli v konaní pred súdmi nižšej inštancie vznesené a s ktorými sa tieto vo svojich rozhodnutiach aj vysporiadali. Dovolací súd však nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo.

Z dovolania v zásade vyplýva, že žalobkyňa vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, kritizuje najmä spôsob vykonania a hodnotenia dôkazov a nesúhlasí so závermi súdov nižšej inštancie, pričom svojimi námietkami napáda a spochybňuje skutkové zistenia a závery prijaté vo veci súdmi nižších inštancií. Odôvodnenie dovolania podaného žalobkyňu v podstate kopíruje dôvody ňou podaného odvolania, s ktorými sa odvolací súd zaoberal, a ku ktorým sa vyjadril v odôvodnení svojho rozhodnutia.

29. Ak teda žalobkyňa dovolaním namietala, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP došlo v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého je nepreskúmateľné, arbitrárne a náležité (či vôbec) neodôvodnené pretože nereaguje na jej odvolaciu argumentáciu, a to v miere, ktorá má zakladať porušenie jej práva na spravodlivý proces, tak s dovolateľkou nemožno súhlasiť. Podľa názoru dovolacieho súdu, námietky dovolateľky voči postupu odvolacieho súdu a odôvodneniu jeho rozhodnutia nepredstavujú vadu zmätočnosti podľa ustanovenia 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie CSP.

30. V súvislosti s namietanými nedostatkami vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a

rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie sporových strán (§ 185 ods. 1 CSP). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné, nadbytočné alebo s vecou nesúvisia) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (viď R 125/1999). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhnuté dôkazy, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

31. Ďalej dovolací súd uvádza, že súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaci úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. Procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil.

32. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 97) vyplynulo, že žalobkyňou tvrdené dôkazy o nekalých, „mafianskych“ praktikách, boli bez relevantnej súvislosti s danou vecou, resp. neboli preukázané a boli len v rovine jej tvrdení.

Uvedené vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania zo dňa 8.2.2022 (č.l. 203), kde možno vyhodnotiť, že súd prvej inštancie konštatovania žalobkyne o nekalých, či „mafianskych“ praktikách vyhodnotil ako skutočnosti nesúvisiace s konaním. Zároveň odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (body 44 až 47) zdôraznil správnosť tohto záveru súdu prvej inštancie, keď konštatoval, že žalobkyňa si nespĺnila svoju dôkaznú povinnosť, pretože na podporu svojich tvrdení okrem novinových článkov (článok v denníku SME a v Hospodárskych novinách), ktoré nie sú v zmysle § 205 CSP ako listinný dôkaz záväzné pre súd, iné dôkazy nepredložila a ani neoznačila. Zároveň v bode 55. odvolací súd uzavrel, že žalobkyňa nenavrhla vykonať ďalšie dôkazy a ak ich chcela uviesť s tvrdením, že súd prvej inštancie jej neumožnil toto ďalšie dokazovanie, neuviedla ani v odvolacom konaní, o aké ďalšie dôkazy ide, ktoré dôkazy chcela vykonať, pričom neoznačila ani nepredložila tieto dôkazy ani v samotnom odvolacom konaní. Podľa názoru dovolacieho súdu vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje skutkové i právne závery prijaté súdmi nižšej inštancie a dovolateľkou namietané nevykonanie ňou navrhovaných dôkazov odvolací súd dostatočne a primerane vo svojom rozhodnutí odôvodnil.

33. Dovolací súd pre úplnosť k vyššie uvedenému dáva do pozornosti aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 28. októbra 2020, sp. zn. 7Cdo/205/2019 (publikované v ZSP 1/2021), podľa ktorého: „Aj keď má strana sporu procesné oprávnenie navrhovať dôkazy, súd nemusí vykonať každý ňou navrhnutý dôkaz, musí však v rozhodnutí vysvetliť, prečo

ho nevykoná. Súd môže nevyhovieť návrhu strany na vykonanie dokazovania len z dôvodu, že navrhnutý dôkaz: a) sa týka skutočnosti, ktorá je bez relevantnej súvislosti s predmetným konaním, b) nie je spôsobilý overiť alebo vyvrátiť tvrdenú skutočnosť a c) je vzhľadom na nepochybné výsledky dokazovania vykonaného inými dôkazmi nadbytočný.

Pokiaľ tieto dôvody nie sú dané, súd nevyhovením návrhu na vykonanie dokazovania koná spôsobom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP“.

34. Dovolací súd preto uzatvára, že v prejednávanej spore nedošlo k namietanému porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces, a táto nebola postupom súdov nižších inštancií vylúčená z realizácie svojich procesných práv. Za týchto okolností tvrdenie dovolateľky, že postupom súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces, nie je dôvodná, čo zakladá dôvod na odmietnutie

dovolania v zmysle § 447 písm. c) CSP pre jeho neprípustnosť.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP

35. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

36. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 CSP platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

37. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v takom prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

38. Dovolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP je striktne limitovaná tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia určitej, dovolateľom formulovanej právnej otázky. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

39. Podľa tvrdenia dovolateľky nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyriešená otázka neprípustnosti zvrátenia už vykonanej exekúcie, ak k zastaveniu exekúcie došlo pre správanie sa v rozpore so zákonom. Dovolateľka vyslovila názor, že súd bez vykonania a vyhodnotenia dôkazov v ich vzájomnej celistvosti, založil nepreskúmateľnosť rozhodnutia (vadu podľa ust § 420 písm. f) CSP) a spôsobil, že rozhodnutie je nezrozumiteľné vo svojich tvrdeniach, a z uvedeného dôvodu nemohol preto súd vo veci zaujať správny právny názor na vec; súdy mali podľa dovolateľky vec vyhodnocovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o absolútnej neplatnosti právnych úkonov.

40. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa v dovolaní síce formálne odôvodňovala nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, z obsahu dovolania je však zrejmé, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi, ako aj s vyhodnotením zistených skutkových okolností odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie. Dovolateľka nesúhlasí so závermi súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu o nemožnosti obnovenia účasti žalobkyne ako spoločníka v spoločnosti žalovaného po tom, čo bol jej obchodný podiel prevedený v dôsledku exekúcie na tretiu osobu, a to pred momentom zastavenia exekúcie súdom.

41. Podstata argumentácie žalobkyne, ktorú prezentovala, spočívala v namietaní, že súdy sa nezaoberali jej námietkami, návrhmi, resp. namietaním nedostatočne vykonaného dokazovania, ako aj nepreskúmateľnosťou rozhodnutia, čoho dôsledkom podľa žalobkyne súdy nemohli zaujať správny právny názor na vec. Z obsahu napadnutého rozhodnutia výslovne vyplýva, že odvolací súd, v zhode s názorom súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že obnovenie účasti žalobkyne ako spoločníčky v spoločnosti žalovaného nie je možné, nakoľko k zrušeniu jej účasti ako spoločníčky v obchodnej spoločnosti žalovaného došlo doručením exekučného príkazu postihujúceho jej obchodný podiel v spoločnosti žalovaného. Keďže k zastaveniu exekučného konania došlo až po tom, ako bol zexekvovaný obchodný podiel žalobkyne prevedený na iné obchodné spoločnosti, tak obnovenie jej účasti ako spoločníčky v spoločnosti žalovaného podľa § 148 ods. 4 ObZ nebolo možné, čo je súladné s dikciou uvedeného ustanovenia. Obnovenie účasti je možné výlučne v prípade, ak by došlo k zastaveniu exekúcie súdom pred týmto kľúčovým momentom. Následne sa odvolací súd vysporiadal s takmer zhodnými námietkami žalobkyne ako odvolateľky, kedy predmetom odvolacieho prieskumu bola opäť takmer rovnaká argumentácia vychádzajúca z tvrdenia žalobkyne o nekalých mafiánskych praktikách, tvrdení o neplatnosti právneho úkonu - exekúcie, o nedostatočnom odôvodnení, ako aj sa vysporiadal s námietkami voči spôsobu vykonania dokazovania a hodnotenia dôkazov v konaní. Odvolací súd v celom rozsahu prijal a odobril rozhodnutie súdu prvej inštancie svojím potvrdzujúcim rozhodnutím. Súdy dospeli k záverom vyjadreným vo svojich rozhodnutiach na základe riadne vykonaného dokazovania, v súlade so zákonom stanoveným procesným postupom. Spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutia súdov oboch inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

42. Dovolací súd má za to, že dovolateľka sa v zásade snaží zvrátiť účinky už vykonanej exekúcie prostredníctvom v tejto veci podanej žaloby. Dovolací súd tu v zhode s názorom súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu konštatuje, že žalobkyňa mala možnosť sa brániť voči právoplatným a vykonateľným rozhodnutiam Okresného súdu Košice I v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach vo veci týkajúcej sa exekučného titulu samotného, pričom je zrejmé, že v danej veci nepodala dovolanie ani z jej strany nebol podaný návrh na odklad vykonateľnosti. Rozhodnutia neboli do dnešného dňa zrušené ani napadnuté, právny dôvod exekúcie neodpadol. Vo vzťahu k exekučnému konaniu je zrejmé, že námietky voči exekúcii zo strany žalobkyne ako povinnej v exekučnom konaní vznesené neboli, pričom v konaní o námietkach by sa súd s prípustnosťou exekúcie vysporiadal.

43. Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že žalobkyňou vymedzená otázka tak, ako bola formulovaná, nebola kľúčová, relevantná pre rozhodnutie odvolacieho súdu, je otázkou nejasnou a vo vzťahu k skutkovým zisteniam predkladá odlišný ako skutočný skutkový stav. Dovolateľka spája dôsledky exekúcie, vo vzťahu k realizácii postihnutia obchodného podielu jeho exekučným prevodom na tretiu osobu, s tým, že následne táto exekúcia bola zastavená ako neprípustná. To, že k takémuto zastaveniu exekúcie došlo, nemohlo mať vplyv na už vykonané úkony exekútora. Odvolací nezaložil svoje rozhodnutie na posudzovaní povahy a dôvodov zastavenia exekúcie, keďže toto nemohlo mať vplyv na ním prijaté závery vo vzťahu k právnemu posúdeniu zákonnosti prevodov v čase pred zastavením exekúcie.

44. Zodpovedanie žalobkyňou vymedzenej otázky, navyše nepresnej a právne nezrozumiteľnej, podľa názoru dovolacieho súdu žiadnym spôsobom neovplyvní dovolaním napadnuté rozhodnutie, a preto táto otázka nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle tohto ustanovenia.

45. Len ako upresnenie k vznesenej úvahovej línii dovolateľky dovolací súd poukazuje na to, že zásada zákazu restitutio in integrum statu quo antem (zásada zákazu návratu do pôvodného stavu) v exekučnom konaní v platnom znení Exekučného poriadku aktuálne už zakotvená nie je (pred 1.4.2017 bola upravená v § 61 Exekučného poriadku).

Avšak v znení účinnom do 31.3.2017 (t. j. období v tejto veci relevantnom) bolo exekučné konanie ovládané práve touto zásadou, v zmysle ktorej je navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní vylúčené. Priorizovala sa teda zásada ochrany dobromyseľnosti tretej osoby, napríklad vydražiteľa hnuteľných vecí, nehnuteľných vecí a podobne (k tomu vid' aj ŠTEVČEK M., In: ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., TOMAŠOVIČ, M., KOTRECOVÁ, A. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. BECK, 2011, s. 164), a teda v prípade, že došlo k vykonaniu exekúcie, hoci sa neskôr ukáže, že exekúcia nemala byť vykonaná, nemožno už vykonaný exekučný úkon zrušiť.

46. Dovolací súd konštatuje, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 CSP, nemožno považovať argumenty žalobkyne v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jej nespokojnosť s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Samotná polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

47. Dovolací súd uzatvára, že dovolateľka nevymedzila dovolací dôvod uplatnený v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP spôsobom, aký vyplýva z § 432 ods. 2 CSP, čo vylučuje uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a je naplnený dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ani podľa 421 ods. 1 CSP, dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c) a písm. f) CSP odmietol.

49. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

50. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.